

Florian Störtz & Aleksandra Myslek —Viena *fin-de-siècle*

Petit Palau Cambra

Dimarts, 27 de maig de 2025 – 19.30 h

Petit Palau

En co-producció amb:

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Florian Störtz, *bariton*

Aleksandra Myslek, *piano*

Franz Schubert (1797-1828)

Auflösung, D. 807

Der Einsame, D. 800

Richard Strauss (1864-1949)

Vom künftigen Alter, op. 87/1, de *Vier Gesänge*

Arthur Schnabel (1882-1951)

Wunder, op. 11/1, de *Zehn frühe Lieder*

Marienlied, op. 11/4, de *Zehn frühe Lieder*

Hugo Wolf (1860-1903)

Das Ständchen, HWW 118/4, d'Eichendorff-Lieder

Sonne der Schlummerlosen, HWW 161/3, de *Vier*

Gedichte nach Heine, Shakespeare und Lord Byron

Erich Wolfgang Korngold (1897-1957)

Mond, so gehst du wieder auf, op. 14/3, de *Vier*

Lieder des Abschieds

Richard Strauss

Im Sonnenschein, op. 87/4, de *Vier Gesänge*

Joseph Marx (1882-1964)

Der Ton

Alma Mahler (1879-1964)

Einsamer Gang

Johanna Müller-Hermann (1868-1941)

Wie eine Vollmondnacht, op. 20/4, de Vier Lieder

Anton Webern (1883-1945)

Heimgang in der Frühe, núm. 8 d'Acht frühe Lieder

Franz Schubert

Des Fischers Liebesglück, D. 933

Gustav Mahler (1860-1911)

Erinnerung, núm. 5 de Lieder aus der Jugendzeit

Ich atmet' einen linden Duft, núm. 2 de Rückert-Lieder

Ich bin der Welt abhanden gekommen, núm. 4 de Rückert-Lieder

Aquest concert té una durada de 60 minuts, sense pausa.
La durada del concert és aproximada.

#lied #jovestalents

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Poema

Sarbatana amor

Càntut a tu,
quan vinc dels segles
i em faig carreu
de la pregària,
lliri ignorat, sol furtiu,
bes nascut de l'alimària.

Sona flabioll!
Corre, dansa,
vine a la vora!

Ha tornat
la flama trobadora,
aquí, de cop,
perquè el temps
és un cercle de seda
que marca el pas del sol
i l'acull de genolls,
per abeurar-s'hi.

Càntut a la vida i dic
l'espurna de la cançoneta,
quan balla el rodamon
de flauta i violí.

Sona flabioll!
Corre, dansa,
vine a la vora!

Càntut a tu i et duc arreu.
I les esquelles diuen
la cançó que escampa
el goig diví de fer-se nom.
I així, de cop,
tot se'n va i tot retorna
pel tímid corriol
que mena a tu.

Sona flabiol!
Corre, dansa,
vine a la vora!

Meravellada
canta la fada,
l' enamorada
del fetiller.

Lluís Calvo

Del llibre *Centaures i rossinyols*.

La Pobla de Farnals: Edicions del Buc, 2023.

Palau de la Música Catalana

Yuja Wang & Mahler Chamber Orchestra /
Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera
& Simon Rattle / Cecilia Bartoli /
musicAeterna & Teodor Currentzis /
Víkingur Ólafsson / Staatskapelle Dresden
& Daniele Gatti / Anne-Sophie Mutter,
Yefim Bronfman & Pablo Ferrández /
Lang Lang / Sondra Radvanovksy / Sabine
Devieilhe & Jakub Józef Orliński / Sheku
& Isata Kanneh-Mason / Seong-Jin Cho
& London Symphony Orchestra / Janine
Jansen & Camerata Salzburg / András
Schiff / Budapest Festival Orchestra & Iván
Fischer / Orchestre des Champs Élysées &
Philippe Herreweghe i més de 200 concerts!

Temporada 2025–2026

Entrades i abonaments ja a la venda

Comentari

Des de la tonalitat

Durant els primers anys del segle XX Viena va ser testimoni de com la tonalitat que havia imperat els segles anteriors evolucionava cap a l'atonalitat, fins a arribar al que molts compositors van considerar un trencament inevitable. Molts altres compositors, però, es van mantenir al marge de la nova tendència i van preferir continuar component en el marc del postromanticisme més tardà.

Aquest últim concert de la segona temporada del cicle “Viena 1900” –encara en gaudirem d’una tercera– proposa un recorregut que s’inicia amb dos *lieder* de Franz Schubert, el punt de partida del lied romàntic, i a partir d’aquí ens durà dels últims anys del segle XIX fins als anys trenta del segle XX mantenint-se en la tonalitat, amb *lieder* d’Hugo Wolf, Gustav Mahler, Alma Mahler, Arthur Schnabel –a qui recordem, sobretot, com a gran pianista–, Anton Webern, Joseph Marx, Erich Wolfgang Korngold, Johanna Müller-Hermann i Richard Strauss (segons l’ordre cronològic de les obres). En total, deu compositors per a un seguit de cançons que tenen la nit i el pas del temps com a temes centrals. Si repassem els poetes triats pels compositors, hi trobem una disparitat àmplia, amb una excepció interessant: Friedrich Rückert. El trobem en dos dels coneguts *Rückert-Lieder* de Mahler i en dos *lieder* gens habituals de Strauss, *Vom künftigen Alter* i *Im Sonnenschein*.

Amb l’excepció clara de Richard Strauss, una figura gegantina i indiscutible, els compositors que van optar per mantenir-se en la tonalitat sovint van ser “castigats” amb l’oblit després de morir, en considerar-se la seva música poc agosarada i passada de moda. És el cas de tres dels compositors que escoltarem avui: Johanna Müller-Hermann (1868-1941), Joseph Marx (1882-1964) i Erich Wolfgang Korngold (1897-1957), que van publicar a bastament i amb èxit durant la seva vida. La música de Korngold torna a sonar, amb tota justícia, des de fa unes quantes dècades; els altres dos compositors van reapareixent aquí i allà des de fa uns anys, esperem que com a pas previ a la seva “rehabilitació” completa.

El cas d'Alma Mahler, però, és diferent. Quan va marxar de Viena fugint del nazisme, va perdre tot el que va deixar enrere, i de la seva obra només se'n conserven els tres opus que havia publicat prèviament –després d'això no va tornar a compondre– i tres cançons més redescobertes i publicades aquest segle XXI. La més recent, publicada el 2018, és precisament la que escoltarem avui, *Einsamer Gang*.

Sílvia Pujalte, divulgadora musical especialitzada en lied

Essència Palau

Flors, fragàncies
i Modernisme:
un passeig sensorial únic

Reserva ara
la teva visita!

Biografies

Florian Störtz, baríton

Originari de Trèveris (Alemanya), actualment està establert a Londres. Va ser membre del Britten Pears Young Artist Programme i va estudiar a la Royal Academy of Music de Londres, on va rebre els primers premis, tant pels recitals d'òpera com de cançó. El 2023 va guanyar el Händel Singing Competition, el Helmut Deutsch Song Competition i el Prix de Mélodie al Concours International de Chant-Piano Lili et Nadia Boulanger. Störtz ha ofert recentment recitals a la Salle Cortot i al Wigmore Hall, així com als festivals de Zeist i Leeds. El 2024 va entrar a format part, com a cantant becat, del projecte Lied the Future, impulsat per l'Associació Franz Schubert. Aquesta temporada ha debutat al costat del pianista Helmut Deutsch al Festival Internacional de Música Zell am See. Els seus papers d'òpera inclouen, entre d'altres, Bartolo (*Le nozze di Figaro*), Masetto i Commendatore (*Don Giovanni*).

Aleksandra Myslek, piano

©Benjamin Ealovega

Va iniciar la seva carrera com a solista i va guanyar diversos concursos nacionals i internacionals, incloent-hi el Concurs Internacional Robert Schumann a Polònia i el Concurs Internacional Frédéric Chopin a Hongria. Després de guanyar dos dels premis de cambra a la Royal Academy of Music de Londres, Myslek es va establir com a músic de cambra. És pianista al Trinity Laban Conservatoire i a la Guildhall School of Music & Drama, així com convidada habitual de la Royal Academy of Music, on treballa com a acompanyant i tutora de piano i de formacions de cambra. Durant la temporada 2023-24 va ser membre del Britten Pears Young Artist Programme. El 2024 va ser també l'any del seu debut al Carnegie Hall com a participant en el Renée Fleming Song Studio, i de la seva participació, com a pianista becada, en el projecte Lied the Future, impulsat per l'Associació Franz Schubert.

Textos

Franz Schubert (1797-1828)

Auflösung, D. 807 – Extinció

Text de Johann Mayrhofer (1787-1836)

Verbirg dich, Sonne,
Denn die Glutten der Wonne
Versengen mein Gebein;
Verstummet, Töne,
Frühlings Schöne
Flüchte dich und lass mich
allein!

*Amaga't, sol,
car les flames del plaer
cremen els meus ossos;
cal·leu, tonades;
bella primavera,
fuig, i deixa'm sol!*

Quillen doch aus allen Falten
Meiner Seele liebliche
Gewalten,
Die mich umschlingen,
Himmlich singen.
Geh unter, Welt, und störe
Nimmer die süssen,
ätherischen Chöre.

*Però brollen amables impulsos
de tots els racons de la meua
ànima,
que m'abracen,
i cants celestials...
Desapareix, món, i no molestis
mai més els dolços cors eteris!*

Der Einsame, D. 800 – El solitari

Text de Karl Lappe (1773-1843)

Wenn meine Grillen
schwirren,
Bei Nacht, am spät erwärmten
Herd,
Dann sitz' ich mit vergnügtem
Sinn
Vertraulich zu der Flamme
hin,
So leicht, so unbeschwert.

*Quan els meus grills canten,
en la nit, prop de la llar encesa,
m'assec amb l'ànim satisfet
i contemplo confiat les flames,
molt lleuger, molt lliure de
càbòries.*

Ein trautes, stilles Stündchen
Bleibt man noch gern am
Feuer wach,
Man schürt, wenn sich die
Lohe senkt,
Die Funken auf und sinnt und
denkt:
“Nun abermal ein Tag!”

Was Liebes oder Leides
Sein Lauf für uns
dahergebracht,
Es geht noch einmal durch
den Sinn;
Allein das Böse wirft man hin,
Es störe nicht die Nacht.

Zu einem frohen Träume,
Bereitet man gemach sich zu,
Wenn sorgenlos ein holdes
Bild
Mit sanfter Lust die Seele
füllt,
Ergibt man sich der Ruh.

Oh, wie ich mir gefalle
In meiner stillen Ländlichkeit!
Was in dem Schwarm der
lauten Welt
Dar irre Herz gefesselt hält,
Gibt nicht Zufriedenheit.

Zirpt immer, liebe Heimchen,
In meiner Klause eng und
klein.
Ich duld' euch gern: ihr stört
mich nicht,
Wenn euer Lied das
Schweigen bricht,
Bin ich nicht ganz allein.

*M'agrada estar despert prop del
foc
una horeta confiada i
tranquil·la,
i quan les flames s'esmoreixen
atio les brases i penso:
un altre dia més!*

*El que el seu transcurs em portà,
amor o dolor,
passa una vegada més per la
meva ment;
però aparto lluny tot el dolent,
perquè no em pertorbi la nit.*

*I em preparo lentament
per a feliços somnis,
i quan una imatge dolça i
calmosa
omple d'afable alegria la meva
ànima,
aconsegueixo el repòs.*

*Oh, com gaudeixo
de la meva tranquil·la rusticitat!
El que encadena el cor errat
entre el tumult del món sorollós,
no porta la tranquil·litat.*

*Canteu sempre, estimats grills,
en la meva llar estreta i petita,
us suporto amb gust: no em
molesteu.
Quan la vostra cançó trenca el
silenci,
no em sento del tot sol.*

Richard Strauss (1864-1949)

Vom künftigen Alter, op. 87/1 – De l'envelliment

Text de Friedrich Rückert (1788-1866)

Der Frost hat mir bereifet
Des Hauses Dach;
Doch warm ist mir's geblieben
Im Wohngemach.

*El gebre ha glaçat
la teulada de casa meva;
però l'escalfor ha restat
en la meva cambra.*

Der Winter hat die Scheitel
Mir weiß gedeckt.
Doch fließt das Blut, das
rothe,
Durch's Herzgemach.

*L'hivern m'ha cobert
de blanc el cap;
però la sang corre,
vermella, pel meu cor.*

Der Jugendflor der Wangen,
Die Rosen sind
Gegangen, all' gegangen
Einander nach.

*Les flors de la joventut,
les roses, se n'han anat,
una rere l'altra,
de les galtes.*

Wo sind sie hingegangen?
In's Herz hinab.
Da blühen sie nach Verlangen,
Wie vor so nach.

*On han anat?
Al fons del meu cor;
on floreixen com abans,
amb els mateixos anhels.*

Sind alle Freudenströme
Der Welt versiegt?
Noch fließt mir durch den
Busen
Ein stiller Bach.

*S'han assecat totes
les fonts de joia del món?
Encara corre pel meu pit
un corrent silenciós.*

Sind alle Nachtigallen
Der Flur verstummt?
Noch ist bei mir im Stillen
Hier eine wach.

*Han callat tots
els rossinyols del bosc?
Un vetlla encara
aquí secretament.*

Sie singet: Herr des Hauses!
Verschleuß dein Thor,
Daß nicht die Welt, die kalte,
Dring in's Gemach.

*Canta: "Senyor de la casa!
tanca la porta,
que el món, gelat,
no entri a la teva cambra.*

Schleuß aus den rauhen
Odem
Der Wirklichkeit,
Und nur dem Duft der
Träume
Gib Dach und Fach.

*Deixa a fora l'hàlit
amarg de la realitat,
i soplujà només
els somnis perfumats!*

Ich habe Wein und Rosen
In jedem Lied,
Und habe solcher Lieder
Noch tausendfach.

*Tinc vi i roses
en cada cançó,
i en tinc a milers
d'aitals cançons.*

Vom Abend bis zum Morgen
Und Nächte durch
Will ich dir singen Jugend
Und Liebesweh.

*Del vespre al matí,
durant tota la nit,
et cantaré l'enyorament
de la joventut i de l'amor."*

Arthur Schnabel (1882-1951)

Wunder – Miracle

Text de Werner Wolffheim (1877-1930)

Das Haus ist fertig fast,
An dem so lange ich gebaut;
Ich habe mich dir anvertraut
In einer freudewilden,
wortestollen Hast.
Und du gabst keinen Laut.
Du gabst mir nur die Hand.
Ihr Zittern hat mich tief
beglückt.
Wir gehn durchs Haus, der
Welt entrückt;
Und wie durch Zauber jede
kalkgetünchte Wand
Ein Wunderbildnis schmückt.

*La casa està gairebé acabada,
he necessitat molt de temps;
jo m'he confiat a tu
amb una pressa joiosa, salvatge,
voluble,
i tu no has fet cap soroll.
Tu només m'has donat la mà,
els teus tremolors m'han fet molt
feliç.
Anem per la casa, allunyats del
món;
i com per miracle cada paret
encalcinada
està ornada amb una
meravellosa imatge.*

Marienlied – Canço de Maria

Text de Friedrich von Hardenberg, Novalis (1772-1801)

Ich sehe dich in tausend
Bildern,
Maria, lieblich ausgedrückt,
Doch keins von allen kann
dich schildern,
Wie meine Seele dich erblickt.

*Et veig en mil imatges,
Maria, amb una expressió molt
dolça,
però cap d'elles pot descriure
com et veu la meua ànima.*

Ich weiß nur, daß der Welt
Getümmel
Seitdem mir wie ein Traum
[verweht]1,
Und ein unnennbar süßer
Himmel
Mir ewig im Gemüthe steht..

*Només sé que des de llavors el
soroll del món
s'esvaeix com un somni;
i un cel inexplicablement dolç
està eternament en el meu
esperit.*

Hugo Wolf (1860-1903)

Das Ständchen, HWW 118/4 – La serenata

Text de Joseph von Eichendorff (1788-1857)

Auf die Dächer zwischen
blassen
Wolken schaut der Mond
herfür,
Ein Student dort auf den
Gassen
Singt vor seiner Liebsten Tür.

*Entre núvols pàl·lids
brilla la lluna sobre les teulades.
Al carrer un estudiant canta
davant la porta de l'estimada.*

Und die Brunnen rauschen
wieder
Durch die stille Einsamkeit,
Und der Wald vom Berge
nieder,
Wie in alter, schöner Zeit.

*I les fonts murmuren novament
en la tranquil·la solitud,
i les boscos, i les muntanyes,
com en els bells temps passats.*

So in meinen jungen Tagen
Hab ich manche
Sommernacht
Auch die Laute hier
geschlagen
Und manch lust'ges Lied
erdacht.

*Així, en els dies de la meua
joventut,
en moltes nits d'estiu
havia tocat aquí el llaüt
acompanyant alegres cançons.*

Aber von der stillen Schwelle
Trugen sie mein Lieb zur
Ruh,
Und du, fröhlicher Geselle,
Singe, sing nur immer zu!

*Però des d'aquella llinda
silenciosa
varen portar a reposar
l'estimada...
Tu, alegre company,
canta, canta sempre!*

Sonne der Schlummerlosen, HWW 161/3 – Sol dels insomnes

Text de Lord Byron (1788-1824)

Sonne der Schlummerlosen,
bleicher Stern!
Wie Tränen zittern,
schimmerst du von fern;
Du zeigst die Nacht, doch
scheuchst sie nicht zurück,
Wie ähnlich bist du dem
entschwundnen Glück,
Dem Licht vergangner Tage,
dass fortan nur leuchten,
Aber nimmer wärmen kann!
Die Trauer wacht, wie es
durchs Dunkel wallt,
Deutlich doch fern, hell, aber
o wie kalt!

*Sol dels insomnes, pàl·lida
estrella!
Brilles en la llunyania com
llàgrimes tremoloses;
assenyales la nit, però no se'n va
espantada,
com t'assembles a la felicitat
perduda,
a la llum dels dies passats,
que continua lluint,
però que mai més no podrà
escalfar.
La tristesa vetlla com si surés en
l'obscuritat:
clara, però llunyana; lluminosa,
però, oh, que freda!*

Erich Wolfgang Korngold (1897-1957)

*Mond, so gehst du wieder auf, op. 14/3 – Lluna, així
que tornes a sortir*

Text d'Ernst Lothar (1890-1974)

Mond, so gehst du wieder auf
Über'm dunklen Tal der
ungeweinten Tränen?
Lehr, so lehr's mich doch,
mich nicht nach ihr zu
sehnen,
Blaß zu machen Blutes Lauf,
Dies Leid nicht zu erleiden,
Aus zweier Menschen
Scheiden.

Sieh', in Nebel hüllst du dich.
Doch verfinstern kannst du
nicht den Glanz der Bilder,
Die mir weher jede Nacht
erweckt und wilder.
Ach! Im Tiefsten fühle ich:
Das Herz, das sich muß
trennen,
Wird ohne Ende brennen.

*Lluna, ¿així que tornes a sortir
sobre la fosca vall de les
llàgrimes no plorades?
Ensenya'm, però ensenya'm a no
enyorar-les,
a fer empal·lidir la cursa de la
sang,
a no patir el dolor
de la separació de dues persones.*

*Mira, et cobreixes amb la boira,
però no pots enfosquir la
brillantor de les imatges,
que em desperta cada nit més
salvatgement.
Ai! En el més profund sento
que el cor, que s'ha de separar,
cremarà sense fi.*

Richard Strauss

Im Sonnenschein, op. 87/4 – A la llum del sol

Text de Friedrich Rückert (1788-1866)

Noch eine Stunde laßt mich
hier verweilen
im Sonnenschein,
mit Blumen Lust und Gram
des Lebens teilen
im Sonnenschein!

Der Frühling kam und
schrieb auf Rosenblättern
ein Traumgedicht
vom Paradies, ich las die
goldnen Zeilen
im Sonnenschein.

*Deixa'm quedar encara aquí
una hora més
a la llum del sol,
a compartir el gaudi de les flors i
les penes de la vida
a la llum del sol!*

*Arribà la primavera i escrigué
en pètals de rosa
un poema evocador
del paradís, i vaig llegir les
daurades ratlles
a la llum del sol.*

Der Sommer kam, das
Ird'sche zu verzehren
mit Himmelsbrand,
ich sah die Ros' erliegen
seinen Pfeilen
im Sonnenschein.

*Arribà l'estiu per destruir la
vida terrenal
amb foc celestial,
i vaig veure com les roses es
pansien al seu pas
a la llum del sol.*

Es kam der Herbst, das Leben
heimzuholen;
ich sah ihn nahn,
und mit der Ros' in seiner
Hand enteilen
im Sonnenschein.

*Arribà la tardor, cercant la
vida;
la vaig veure arribar
i escapar-se amb la rosa a la mà
a la llum del sol.*

Seid mir begrüßt, ihr Bilder all
des Lebens!
Die hier ich sah
um mich verweilen, mir
vorübereilen
im Sonnenschein.

*Us saludo, imatges totes de la
vida!
He vist com us quedàveu
amb mi, i com us allunyàveu
a la llum del sol.*

Seid mir begrüßt, ihr
Wanderer des Lebens!
Die ohne mich
und die mit mir gewandert
einige Weilen
im Sonnenschein.

*Us saludo caminants de la vida!
Els que heu caminat
sense mi, i els que ho heu fet amb
mi una estona,
a la llum del sol.*

Zurück ich blick' und seh' die
Blumentäler
so leicht durchwallt,
und selbst den Berg, einst
schwer erstiegen, steilen
im Sonnenschein.

*Miro enrere i veig amb quina
lleugeresa travessava
les valls florides,
i àdhuc pujava abans les
escarpades muntanyes
a la llum del sol.*

Ich geh', die süße Müdigkeit
des Lebens
nun auszuruhen,
die Lust, den Gram der Erde
nun auszuheilen
im Sonnenschein.

*Camino ara cercant el repòs del
dolç
cansament de la vida,
per guarir amb plaer les penes
de la terra,
a la llum del sol.*

Joseph Marx (1882-1964)

Der Ton – El so

Text original de Knut Hamsun (1859-1952), versió
alemanya de Heinrich Goebel (1870-1956)

Es singt in tiefem Tone
In mir, so schwer und an
Gold so reich,
Ich bin einem mächtgen
Herren gleich,
Ein König in Mantel und
Krone.

*Canta amb to baix a dintre
meu,
tan feixuc i tan ric en or,
que soc com un senyor poderós,
un rei amb mantell i corona.*

Lehnt stumm die Nacht an
die Scheiben,
Dann singt mir der Goldlaut
durch Herz und Hirn,
Verschlingt die Gedanken von
Firn zu Firn
Hinaus ins Weltentreiben,

*La nit s'arrima als vidres
silenciosa,
llavors el so daurat em sona al
cor i al cervell,
s'empassa els pensaments entre
gelera i gelera,
cap enfora, cap als impulsos del
món.*

Das trägt mich zu fremden
Borden,
Wo Sterne im Reigen
beisammen stehn.
Es will mir das Herz vor
Glück vergehen,
Zu langen brausenden
Akkorden.

*Em porta a vorades llunyanes,
on s'ajunten les estrelles fent
rotllana,
el meu cor vol morir de felicitat,
en llargs acords bruments.*

Alma Mahler (1879-1964)

Einsamer Gang – Camí solitari

Text de Leo Greiner (1876-1928)

Felder im Wind. Die hohen
Ähren wiegen
Den Abend ein. O, schließ' die
Augen, du –
Rauh ist das Licht, die Töne
sind verschwiegen.
Genoss'nes trägt der Wind zur
Abendruh,
Erlitt'nes schlummert ein in
deinen Zügen
Und unser Schweigen deckt
uns beide zu.

Deute die Sterne nicht! Sie
reden irr.
Deute die Mächte nicht! Sie
schweigen.
Deute nicht all der Laute
dunkelndes Gewirr!
Trink' aus das stille, rätsellose
Heute,
Dann schlafen alle Wünsche
tief in dir,
Wie überm Feld verklungenes
Geläute.

*Camps amb vent. Les altes
espigues dormen
al vespre. Oh, tanca els ulls, tu...
La llum és aspra, els sons estan
callats,
el vent porta el company a la
calma del vespre,
els patiments s'adormen en els
teus trets,
i el nostre silenci ens cobreix a
nosaltres dos.*

*No interpretis les estrelles!
Parlen desorientades.
No interpretis els poders!
Callen.
No interpretis la fosca confusió
de tots els sons!
Beu en el tranquil, misteriós
avui,
se t'adormiran profundament
tots el anhels,
com els sorolls que sonen als
camps.*

Johanna Müller-Hermann (1868-1941)

Wie eine Vollmondnacht – Com una nit de lluna plena
Text de Joseph Rinaldini (1893-1977)

Wie eine Vollmondnacht sind
deine Augen,
So rätseltief und mild.
Weich küßt ihr Blick, von
Seligkeiten bang,
Und zieht mich hin
Mit traumversunkner Macht
in ihren Bann.

Deixo d'existir.
Una son profunda i dolça em
bressola,
em porta molt lluny per una
via cristal·lina.

*Com una nit de lluna plena són
els ulls,
tan enigmàtics i dolços.
Blanament besa la seva mirada,
atemorida de beatituds,
i m'atrau
cap als teus encants amb una
força immersa en somnis.*

*Ich höre auf zu sein.
Ein tiefer, süßer Schlummer
wiegt mich ein,
Führt auf kristallner Föhre weit
mich fort.*

I llavors s'encén la llum, una
llum benaurada i dolça,
s' aixequen vels davant meu i
s'allunyen,
oh felicitat, oh felicitat, estic
amb tu!

*Und dann quillt Licht, ein selig
mildes Licht;
Es heben Schleier sich von mir
und ziehen weg,
O Glück, o Glück, ich bin bei
Dir!*

Anton Webern (1883-1945)

Heimgang in der Frühe – Cap a casa en la matinada

Text de Detlev von Liliencron (1844-1909)

In der Dämmerung,
Um Glock' zwei, Glock' dreie,
Trat ich aus der Tür
In die Morgenweihe.

*A l'alba,
cap a les dues o les tres,
vaig sortir per la porta
en el silenci del matí.*

Klanglos liegt der Weg,
Und die Bäume schweigen,
Und das Vogellied
Schläft noch in den Zweigen.

*Sense so està el camí,
i les flors callen,
i les cançons dels ocells
dormen encara en les branques.*

Hör ich hinter mir
Sacht ein Fenster schließen?
Will mein strömend Herz
Übers Ufer fließen?

*¿Sents trencar-se rere meu
silenciosament una finestra?
¿El meu cor torrencial
brollarà sobre la riba?*

Sieht mein Sehnen nur
Blond und blaue Farben?
Himmelsrot und Grün
Samt den andern starben.

*¿El meu enyor només veu
els colors ros i blau?
Els vermells i verds del cel
junt amb els altres estan morts.*

Ihrer Augen Blau
Küßt die Wölkchenherde,
Und ihr blondes Haar
Deckt die ganze Erde.

*Els seus ulls blaus
besen la colla de petits núvols,
i els seus cabells rossos
cobreixen tota la terra.*

Was die Nacht mir gab,
Wird mich lang durchbeben;
Meine Arme weit
Fangen Lust und Leben.

*El que la nit em donà,
ho recordaré durant molt de
temps;
els meus braços trobaren lluny
plaers i vida.*

Eine Drossel weckt
Plötzlich aus den Bäumen,
Und der Tag erwacht
Still aus Liebesträumen.

*Un tord es desperta
de sobte als arbres,
i el dia desperta tranquil
dels somnis amorosos.*

Franz Schubert

Des Fischers Liebesglück, D. 933 – Felicitat amorosa
del pescador

Text de Karl Gottfried von Leitner (1800-1890)

Dort blinket
Durch Weiden,
Und winket
Ein Schimmer
Blassstrahlig
Vom Zimmer
Der Holden mir zu.

*Fulgura allà
a través dels prats
i em crida
una resplendor
que brilla pàl·lida
en la finestra
de l'estimada.*

Es gaukelt
Wie Irrlicht,
Und schaukelt
Sich leise
Sein Abglanz
Im Kreise
Des schwankenden Sees.

*És enganyosa
com un foc follet
i gronxa
suaument
el seu reflex
en els cercles
del llac fluctuant.*

Ich schaue
Mit Sehnen
In's Blaue
Der Wellen,
Und grüsse
Den hellen,
Gespiegelten Strahl.

*Contemplo
amb enyor
el blau
de les onades
i saludo en el fons
els brillants
raigs reflectits.*

Und springe
Zum Ruder,
Und schwinge
Den Nachen
Dahin auf
Den flachen,
Krystallinen Weg.

*I agafo
els remes
i empenyo
la barca
cap enllà
per la llisa
ruta cristal·lina.*

Fein-Liebchen
Schleicht traulich
Vom Stübchen
Herunter,
Und sputet
Sich munter
Zu mir in das Boot.

*L'estimada
surt confiada
de la caseta
i davalla,
s'apressa
animosa
vers la meva barca.*

Gelinde
Dann treiben
Die Winde
Uns wieder
See-einwärts
Vom Flieder
Des Ufers hindann.

*Suaument
ens empenyen llavors
els vents
altre cop
cap al llac,
allunyant-nos
dels saïcs de la platja.*

Die blassen
Nachtnebel
Umfassen
Mit Hüllen
Vor Spähern
Den stillen,
Unschuldigen Scherz.

*Les pàl·lides
boires nocturnes
posen
els seus vels
davant els espies
dels callats
jocs innocents.*

Und tauschen
Wir Küsse,
So rauschen
Die Wellen
Im Sinken
Und Schwellen,
Den Horchern zum Trotz.

*I si intercanviem
petons
murmuren
les onades
en aixecar-se
i caure,
per enutjar els qui escolten.*

Nur Sterne
Belauschen
Uns ferne,
Und baden
Tief unter
Den Pfaden
Des gleitenden Kahns.

*Només les estrelles
ens escolten
en la llunyania,
i es banyen
en el fons
sota el deixant
de la barca esquitllant.*

So schweben
Wir selig,
Umgeben
Vom Dunkel,
Hoch überm
Gefunkel
Der Sterne einher.

*Així surem
benaürats,
envoltats
de foscó,
molt per damunt
del centelleig
de les estrelles.*

Und weinen
Und lächeln,
Und meinen,
Enthoben
Der Erde,
Schon oben,
Schon d'rüben zu sein.

*I plorem
i riem,
i ens pensem
que separats
de la terra,
ja som
allà dalt.*

Gustav Mahler (1860-1911)

Erinnerung – Record

Text de Richard Leander (1830-1889)

Es wecket meine Liebe die
Lieder immer wieder!
Es wecken meine Lieder die
Liebe immer wieder!
Die Lippen, die da träumen
von deinen heissen Küssen,
In Sang und Liedesweisen von
dir sie tönen müssen!

*El meu amor desvetlla sempre
les cançons!
Les meves cançons desvetllen
sempre l'amor!
Els llavis que somnien els teus
besos ardents,
voldrien gloriejar-te amb càntics
i tonades brillants!*

Und wollen die Gedanken der
Liebe sich entschlagen,
So kommen meine Lieder zu
mir mit Liebesklagen!
So halten mich in Banden die
Beiden immer wieder!
Es weckt das Lied die Liebe!
Die Liebe weckt die Lieder!

*I si volen els pensaments
oblidar-se de l'amor,
m'ixen llavors les cançons amb
queixes amoroses.
Així em tenen lligat sempre l'un
i els altres!
La cançó desvetlla l'amor!
L'amor desvetlla les cançons!*

Ich atmet' einen linden Duft – Aspirava un suau
perfum

Text de Friedrich Rückert (1788-1866)

Ich atmet' einen linden Duft!
Im Zimmer stand
Ein Zweig der Linde,
Ein Angebinde
Von lieber Hand.
Wie lieblich war der
Lindenduft!

*Aspirava un suau perfum.
Hi havia a la cambra
el present
d'una mà estimada:
una branca de til·ler;
que dolç era el perfum del til·ler!*

Wie lieblich ist der
Lindenduft!
Das Lindenreis
Brachst du gelinde!
Ich atme leis
Im Duft der Linde
Der Liebe linden Duft.

*Que dolç era el perfum del
til·ler!
Tu vares trencar lentament
el borro del til·ler;
i ara aspiro suaument
en el perfum del til·ler,
el dolç perfum de l'amor.*

Ich bin der Welt abhanden gekommen – Estic perdut
per al món

Text de Friedrich Rückert (1788-1866)

Ich bin der Welt abhanden
gekommen,
Mit der ich sonst viele Zeit
verdorben,
Sie hat so lange nichts von
mir vernommen,
Sie mag wohl glauben, ich sei
gestorben!

*Estic perdut per al món
en què vaig perdre tantes hores;
fa tant de temps que no ha sabut
res de mi,
que es deu pensar que soc mort!*

Es ist mir auch gar nichts
daran gelegen,
Ob sie mich für gestorben
hält,
Ich kann auch gar nichts
sagen dagegen,
Denn wirklich bin ich
gestorben der Welt.

*No m'importa gens
que em tingui per mort.
I tampoc puc dir-hi res en
contra,
car estic veritablement mort per
al món.*

Ich bin gestorben dem
Weltgetümmel,
Und ruh' in einem stillen
Gebiet!
Ich leb' allein in meinem
Himmel,
In meinem Lieben, in meinem
Lied!

*Estic mort per a l'aldarull del
món,
i reposo en un tranquil indret.
Visc sol en el meu cel,
en el meu amor, en la meua
cançó.*

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

També et pot interessar...

Petit Palau Cambra

Dilluns, 02.06.25 – 19.30 h

Petit Palau

Schubert i Garreta

Romain Garioud, *violoncel*

Daniel Blanch, *piano*

F. Schubert: *Sonata en La menor, D. 821, “Arpeggione”*

J. Garreta: *Sonata per a violoncel i piano, en Fa major*

Preu: 15 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Engineers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Joaquim Coello Brufau – Josep

Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

